

Medicina de „piață”*

Un „motto” ad-hoc:
*Nu este suficient să fii un bun negustor
pentru a deveni medic.*

Cînd spui „am făcut o afacere” te gîndești imediat la un câștig pe care l-ai realizat în urma unei tranzacții. Tranzacția presupune o negociere în care fiecare dintre partenerii angajați își argumentează punctul de vedere cu intenția de a realiza un profit maxim. Argumentele sînt de mai multe categorii. Unele se referă la marfă: cunoscută și foarte căutată, de bună calitate, aspectuoasă, ambalată atrăgător etc. Altele se referă la omul de afaceri sau la firma care prezintă marfa: este cunoscut și serios, are referințe foarte bune de la persoane cu un prestigiu incontestabil. Noțiunea de credit, atît de vehiculată în acest domeniu, este similară cu aceea de încredere. Se mai vorbește de risc, de preț minim sau maxim, comision etc, toți acești termeni fiind folosiți în acțiunea de negociere, căreia pe românește i se mai spune și tîrguială. În Evul Mediu această tîrguială era considerată incompatibilă cu calitatea de boier (nobil) și era lăsată pe seama unui om de „neam prost”. Apelativul „boierule” a fost folosit mult timp cu intenția de a-ți cinsti interlocutorul, fiind ulterior înlocuit cu acela de domn care, după cum știm, era mai marele boierilor. Toate aceste lucruri referitoare la comerț și tîrguială sînt cunoscute de cînd lumea. În antichitate exista chiar un Zeu al negustorilor (Hermes la greci și Mercur la romani) care avea în același timp și funcția de patron al ... hoților, granița dintre una și alta nefiind foarte ferm trasată în acele timpuri.

* Publicată inițial în săptămînalul *Viața Medicală*.

Nu putem întreba ce legătură au toate acestea cu știința și îndeosebi cu medicina. Au mare legătură. Și în medicină, ca și în comerț există marfă bună și marfă proastă. Și în medicină, ca și în comerț există oameni cinștiți și oameni mai puțin cinștiți. Care sînt deosebirile? Mai mari decît asemănările.

În primul rînd în medicină nu este admisă tîrguiala. Codul de onoare al medicului, deontologia sa, îi interzice ferm acest lucru. Poți da consultanții gratuite, dar nu poți negocia. Nu îți este admis ca, pe un act medical, să treci un diagnostic mai grav, sau mai puțin grav decît cel real, în funcție de cîștig. Nu poți administra un tratament, cu amital de exemplu (un medicament care te adoarme pentru cîteva zeci de minute, dar care, odată eliminat din organism, lasă pacientul la fel de bolnav), unui nevrotic, spunîndu-i că-l vindeci sau îi ameliorezi boala. Nu îți este permis, de asemenea, să exagerezi gravitatea bolii și prognosticul ei, pentru a deschide mai mult punga bolnavului. Nu e permis să îi recomanzi mai multe sau mai puține analize, în funcție de onorariu.

Nu îți este permis să deții titluri științifice, căpătate în urma unor simulacre de examene, pe baza unor „merite” politice, sau a unor compilații întocmite prin traducerea unor autori străini. Nu este permis să prezinți ca lucrări științifice ale Școlii Românești de Medicină materiale cu date inventate, ale căror rezultate le confirmă pe cele publicate, după o viață de muncă de cercetare, de autori consacrați din străinătate.

Nu ai voie să profiți de sugestibilitatea sau ignoranța pacienților pentru a-ți exagera meritele prin procedee „radiestezice” sau „bioenergetice”, știind bine că, după un timp mai lung sau mai scurt, simptomele, chiar cele exclusiv „funcționale”, vor reveni.

Și în fine, nu îți este permis să te folosești de suferințele oamenilor bolnavi, în lupta politică, pentru a ocupa sau a-ți păstra funcția de conducere.

Toate acestea și multe altele, nu îți sînt permise pentru că ești medic și nu negustor și cu atît mai puțin șarlatan.

Și, de asemenea, nu îți sînt permise, pentru că în medicină nu funcționează vorba latinului „Quod licet Jovis, non licet bovis“ (ce este permis lui Jupiter nu este permis oricărui dobitoc) și asta pentru că deasupra noastră a tuturor, medici și pacienți, se află ADEVĂRUL, singurul adevăr, științific, etern, și care nu poate constitui obiect de tîrguială.